

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 26.

28de juni 1891.

17de aarg.

Vital kommer til zigeunerne.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leeres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af Bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Mikal blandt zigeunerne.

Hessen-Nassau, ikke langt fra byen Hanau, ligger paa en skøn, frugtbar slette en landsby ved navn Kilianstädten; her boede for henimod halvandet hundrede aar siden den rige bonde Petter Küppel med sin hustru.

Efter flere aars barnløst ægteskab fik disse folk tilsidst en søn, hvilket bragte usigelig glæde i deres hjem. Den rige bonde vidste næsten ikke, hvad han skulde gjøre for at lægge sin glæde for dagen. Han skjænkede i anledning af den lilles fødsel rige gaver til de fattige, og paa guttens daabsdag lod han uddele en mængde brød, kager og kjøb blandt dem.

Sønnen fik navnet Mikal; det var et friskt og kraftigt barn, og det frydede fader- og moderhertet at betragte den livlige gut. Tiden gik, og Mikal blev saa gammel, at han skulde paa skolen; her kom han til at høre til de flinkere elever; thi han havde gode evner og et skarpt hoved, og den skolemester, som de havde der i landsbyen, var ogsaa blandt dem, der forstod sin gjerning; han holdt en udmærket orden paa skolen, saa selv de vildeste og mest uskikkelige gutter havde respekt for ham og ikke vovede at vise nogen trods. Det vilde have været heldigt, om Petter Küppel og hans kone ogsaa havde vist samme bestemte optræden lige overfor sin søn, som hans lærer gjorde; men saa var desværre ikke tilfældet. De viste altid den største svaghed, naar det gjaldt deres eneste barn, og endmindre opdrog de ham alvorlig

i Herrens tugt og formaning. Som følge heraf blev gutten rigtig en vildbasse og var ikke mulig at holde styr paa udenfor skolen. Han var den første og sidste ikke alene i leg, men ogsaa i slagsmaal. Intet fuglerede sad saa høit, at han ikke kunde naa det, og intet vand var saa dybt, at ikke han skulde forsøge at vade over. Hverken gjerder eller hække hindrede ham i at klatre ind i naboernes haver, og overalt var man ærgerlig paa den ustyrlige gut. Men faderen blot lo deraf og sagde, at ungdommen maatte faa lov til at rase ud. Og da Petter Küppel hverken forstod eller vilde forstaa at holde sin søn i tugt, maatte den Herre Gud tage gutten i en ganske særegen skole, forat han ikke skulde blive rent ødelagt.

Da Mikal var 10 aar gammel, holdtes der en fest i landsbyen. Der var overflod af spise og drikke, kager og anden god mad, hvor man vendte sig, og dans og musik og alle slags fornøielser for store og smaa. Blandt andet var der ogsaa kommet en trop zigeunere til landsbyen, og disse havde slaaet op en bod, hvor de fra morgen til aften viste sine halsbrækkende kunster. Troppen bestod af en broget forsamling; her var gutter og piger, som dansede paa line eller paa hesteryggen, sprang gennem tøndebaand og med bare fødder over skarpe sabler, og koner, som gik fra hus til hus og for betaling spaaede med kort eller ved at se folk i hænderne.

Dette var noget for den unge Mikal. Hele dagen holdt han sig hos zigeunerne og kunde ikke se sig mæt paa deres spil og kunster. Han søgte hver anledning til at faa snakke med dem, og naar det lykkedes ham at lære et eller andet kunststykke af dem, var han overmaade lykkelig. To zigeunerbørn, en gut og en pige, der omtrent var af samme alder som ham, var snart blevne hans gode venner, og han fik lov til at blive med ud i skovantenn, hvor troppen om aftenen drog hen for at overnatte

i en hytte, som de havde opført af grene. Her hang over et baal en kjedel, hvori en gammel kone kogte den mad, som de i løbet af dagen havde tiggat sig eller stjaalet. Og omkring kjedelen sad hele banden og spiste og drak af hjertens lyst. Og saa Mikal fik da en bid med, og han syntes, det smagte aldeles fortræffelig.

Saaledes gik den ene dag efter den anden, og zigeunerne begyndte ogsaa at fatte forkjærlighed for gutten. Især var den gamle zigeunerkone venlig mod ham; hun kaldte ham sin guldklump og meget andet og spurgte ham blandt andet ogsaa, om han ikke skulde have lyst til at være med dem og blive en ordentlig kunstner.

Mikal svarede hertil: „Jo, det skulde være grulig morsomt; hvor herligt det maatte være at føre et saadant liv. Men jeg er ræd for, at far og mor vilde komme til at græde og sørge saa svært, hvis jeg reiste fra dem.“

Konen paatog sig en venlig mine og fortsatte: „Hvem siger, at du skal forlade far og mor, guldklumpen min? Du skal blot reise et stykke med os. Du vil vist komme til at like dig rigtig godt blandt os, og du skal se, hvor flink du vil blive til at hoppe og danse paa line. Næste aar, naar der igjen er fest i landsbyen, kommer vi sammen tilbage hid. Tænk da, hvor glad din far og mor vil blive ved at faa dig igjen og se, hvilke kunster du har lært. Tænk blot, skatten min“, vedblev hun, „af dette røde tøj skal jeg gjøre en jakke til dig med smaa bjelder paa og forgyldte kanter, og du skal faa nydelige støvler af det fineste læder, som er at faa kjøbt. Nei, hvor fin du da vil komme til at blive! Og saa skal jeg nok passe paa og lade dig faa den bedste mad og drikke, jeg har. Ja du kan være sikker paa, at det skulde komme til at blive et herligt liv, og du vilde snart komme til at like dig saa godt, at du tilsidst havde tabt al lyst til at vende tilbage til far og mor mere.“

Fra denne aften gik Mikal om som en drømmende. Han vidste ikke, hvad han skulde vælge. Hans samvittighed sagde vistnok: „bliv hos far og mor“, men saa stod det lykkelige liv blandt zigeunerne paa den anden side saa herligt for hans øine, at han tilsidst bestemte sig til at trodse samvittighedens stemme. Sagte stod han op af sin seng, medens forældrene sov, klædte skjælvende paa sig, krøb ud gennem vinduet og ilede gennem haven og videre afsted til zigeunerens leir. Her blev han modtagen med jubel, da han fortalte sin beslutning at reise med dem.

Ikke længe efter pakkede zigeunerne sine sager sammen og drog om natten afsted længere og længere bort fra den landsby, hvor Mikal havde sit hjem. I en baad, som laa ved elvebredden, satte de over Mainfloden, og saa gik reisen videre gennem mark og skov. Den næste middag havde de allerede naaet Spessartbjergene med sine tætte bøgeskove. Her gjorde de holdt, og Mikal sank udmattet hen i en dyb søvn.

(Fortsættes.)

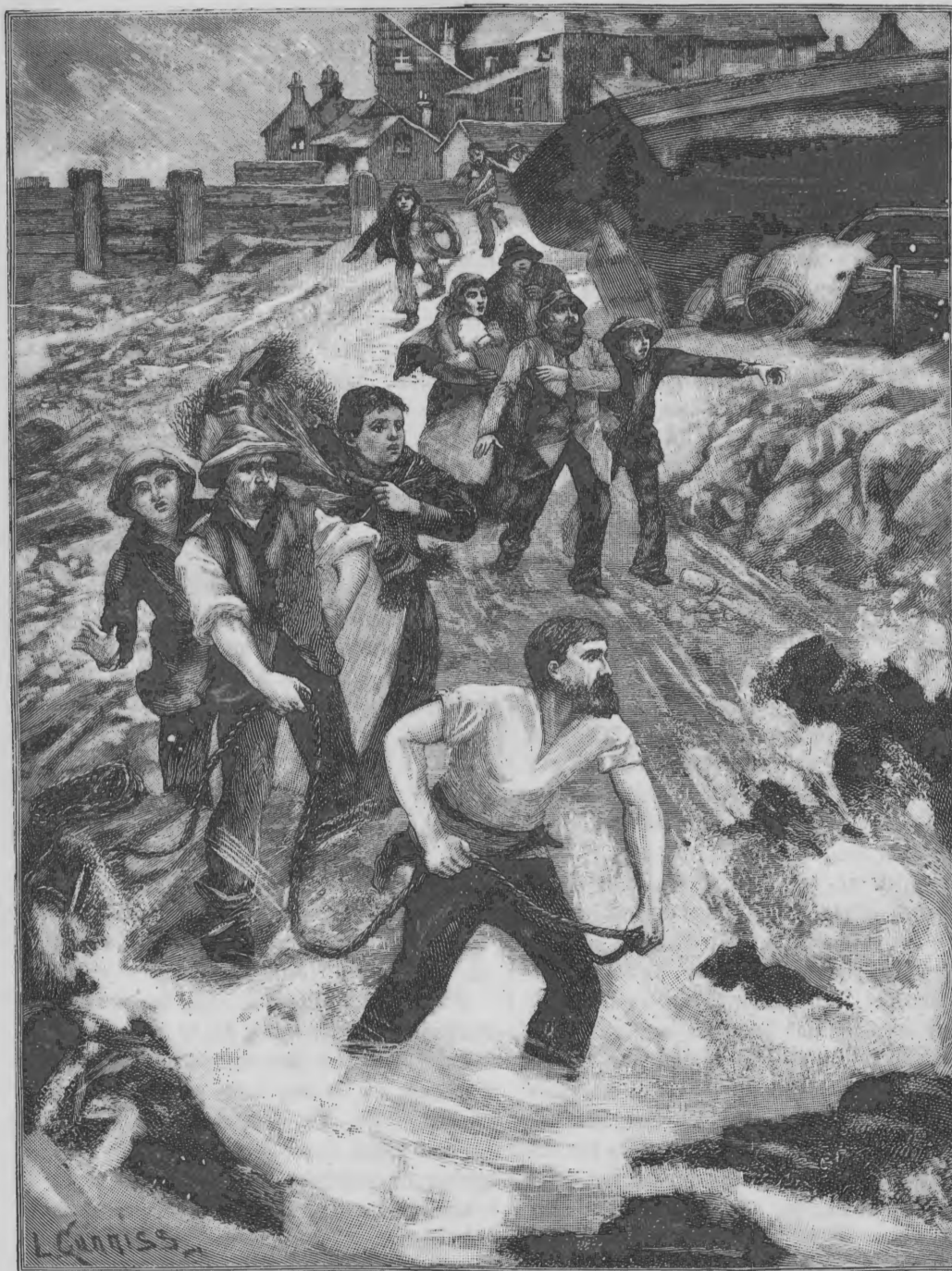
„Vilde Pletter.“

(Med billede.)

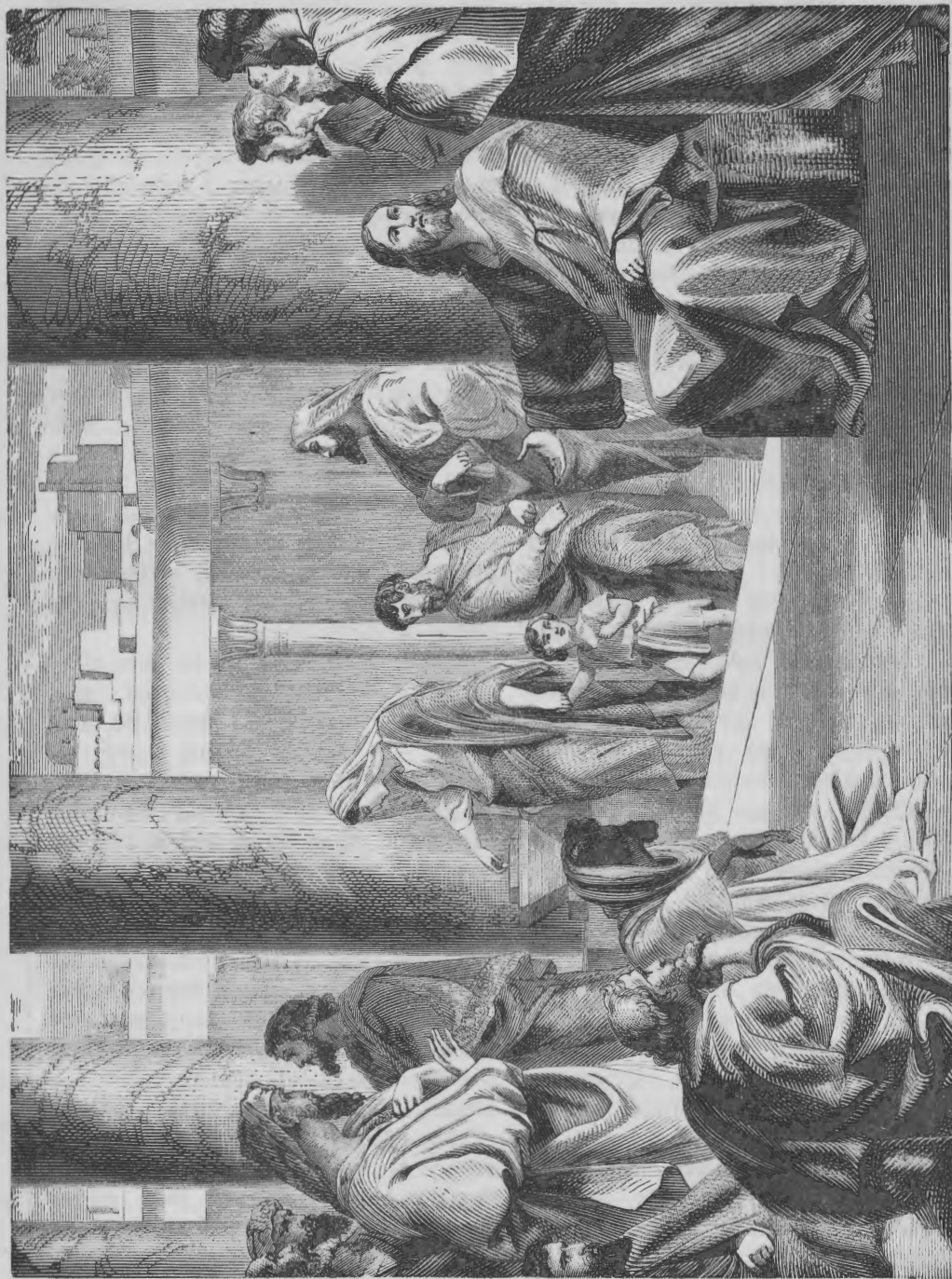
Babet er forunderlig stort og mægtigt, naar det er stille og roligt, men forfærdeligt i sin brede, naar stormen bruser henover dets overflade og jager foran sig de høie, skummende bølger, der slynger omkring baade og skibe, som om de blot skulde være smaa barkestykker. Da har sømanden sine haarde stunder; døden truer ham hvert øieblik, det gjælder at anspænde hver sene og hver nerve i kampen mod de rasende naturkræfter og forøvrigt haabe paa ham, som har magt til at tæmme stormen og stanse bølgernes brusen.

I det lille fiskerleie ved kysten herskede

Rede for at redde.
(Se fortællingen „Silbe Petter.”)

Den fattige entes gave i templet's tiste. Mart. 12, 41 - 44.

der en dag under høststormene en stor ængstelse og uro. Et baadlag havde trods de truende stormvarsler og de erfarne kameraters raad reist langt ud paa søen og havde ikke siden ladet høre fra sig, skjønt de burde have været hjemme for flere timer siden, hvis alt var gaaet lykkelig og vel. Ængstelig spejdede de hjemmевærende udover havet, hvis skumtoppe brusede indover; men ingen baad var at se, og man begyndte allerede at frygte for, at „Wilde Petter“ og hans to ledsagere, Erik og Nils, var omtømne.

„Ja“, sagde Anders, en gammel lods, „det har anet mig, at det vilde gaa ham galt tilsidst, saa dumdriftig som han altid har været. Man skal vel ikke kunne sige hverken om mig eller eder andre, at vi har været rædde af os, men han trodser jo rent faren, og saadant tager altid en ende med forfærdelse.“

„Jeg har virkelig ondt af hans unge hustru“, svarede fiskeren Johannes, idet han holdt haanden over øinene for at se udover havet, „det vil blive et haardt slag for hende, skjønt jeg rigtignok aldrig tror, at hun i længden vilde komme til at blive lykkelig sammen med ham, saa vild og ustyrlig, som han er, især naar han har faaet fat i det ulykkelige brændevinet.“

Vi ser her indholdet af fiskernes samtale, medens de stod og ventede. „Wilde Petter“ bar heller ikke sit navn uden grund. Han var en dygtig sømand, tjæk og uforsærdet indtil yderlighed; men „Wilde Petter“ kaldtes han dog mere paa grund af sit ustyrlige, trodsige sind, som, naar det brusede over, gjorde ham farlig og frygtet. Skjønt han af den grund ikke var godt likt paa fiskerleiet, var han dog en kamerat, som befandt sig i dødsfare — samme dødsfare, som hvilken-somhelst dag kunde møde dem selv — og derfor var uroen og deltagelsen stor saavel for ham som hans familie.

I Petters hjem havde hans unge hustru, den blide, venlige Anna, indtrængende bedet

ham om ikke at reise ud, da det saa ud til at blive saa stygt veir, men han havde blot givet hende et trodsigt svar. Nu sad den stakkels kvinde og spejdede med angstfulde blikke udover det oprørte hav, der laa udbreedt for hende som en vældig togende fjedel. Naar saa fra tid til anden et voldsomt vindstød kom og rystede huset, saa det knagede i alle vægge, og vinduerne klirrede, trykkede hun forsærdet hænderne mod hjertet og vovede paa en lang stund ikke atter at høre øinene udover havet.

Nu og da reiste hun sig fra sin plads ved vinduet og bøjede sig over buggen, hvor lille Petter sov rolig, kun lidet anende, hvilken fare der truede hans far, og hvilken angst og uro der herskede omkring ham.

Til sidst faldt hun paa sine knæ foran buggen og opsendte en brændende bøn om, at hendes mand maatte blive reddet og ikke omtømme i sin nuværende haarde og uomvendte sjælstilstand.

Styrket ved bønnen tog hun atter plads ved vinduet og spejdede ud over havet. Men hvad var det? Derborte i synskredsen saaes et seil — ja, det var virkelig et seil; det maatte være hans.

Hun ilede ud og styrkede ned til baadene, hvor nogle fiskere sad og pratede i ly bag en baad, som var trukken paa land.

„Jeg ser et seil — det er hans! Se blot, der kommer det igjen tilsyn!“ raabte hun.

Fisken reiste sig og spejdede udover havet. „Jo virkelig, og han kommer næsten for fulde seil — det gaar aldrig, naar han kommer ind mellem brændingerne ved sandrevene“, sagde Anders lods og rystede paa hovedet med en betænklig mine.

Alle fiskerleiets beboere havde snart faaet øie paa den lille baad, som i flygende fart slyngedes henover bølgerne. Man frygtede hvert øieblik for at komme til at se den kantre og de tre ombordværende mænd omtømme, uden at der vilde være mulighed for at redde dem.

Alt gik dog godt og vel, indtil baaden var kommen ind mellem brændingerne ved sandrevne. Der saaes den et par sekunder ligesom at danse omkring i det hvide skum, men derpaa væltedes den overende af en vældig bølge, og de tre mænd styrtede i bandet.

Et forfærdelses skrig hørtes fra tilskuerne.

„Gud forbarme dig i din uudsigelige naade!“ skreg Anna, slog hænderne for ansigtet og faldt baglængs til marken. Hun kom dog snart til sig selv igjen og styrtede skjælvende af angst sammen med Anders Lods, Johannes fister og dennes unge søn ned til stranden. Efter dem ilede flere fistere tilligemed Eriks gamle mor og søster; Eriks mor kunde imidlertid ikke taale at se det frygtelige skuespil og slyngede sig hulkende til sin datters hals.

Men derude mellem brændingerne udhæmpedes nu en forfærdelig kamp paa liv og død. Erik var en dygtig svømmer og havde faaet fat i en af tofterne fra baaden, men værre var det for den unge Nils. Det var dog lykkedes Petter at faa tag i ham, og han arbejdede nu med sine kæmpekræfter mod de brusende bølger.

En stor fare stod igjen, nemlig at de gang paa gang skulde komme til at rives tilbage af bølgevælget, indtil deres kræfter var udtømte, eller at de af bølgerne skulde blive slyngede voldsomt mod nogen af de store stene ved stranden. For at komme dem tilhjulps styrkede Johannes fister og Anders Lods ud i brændingerne med et taug, i hvilket flere fistere holdt fast, saaledes at de dannede en kjede op paa land. Taugets ende slyngedes kraftig ud i bølgerne; det lykkedes Erik at faa tag i det, og han blev halet uskadt, om end medtagen, iland. Atter slyngedes tauget ud, og denne gang var det Nils, som blev reddet. Nu var blot Petter tilbage, og det saa ud, som om det ogsaa skulde lykkes at redde ham, men da kom en stummende bølge og slyngede ham voldsomt

mod en klippe. Blodet strømmede ud af et gabende saar i hans pande, og bevidstløs slyngedes han frem og tilbage, indtil det tilsidt lykkedes fisterne efter utrolige anstrengelser og med stor livsfare ogsaa at faa ham iland.

Der laa den trodsige, overmodige mand tilsyneladende livløs, medens Anna grædende tørrede blodet bort fra den blege pande.

Det blev sorgens dage, som nu kom for den stakkels Anna. I flere uger laa Petter syg og svævede mellem liv og død. Til sidst seirede dog hans sterke natur og Annas utrættelige pleie over sygdommen.

Petter var efter denne hændelse ikke den samme som før. Dog, det var ikke blot det vilde hab, som havde kuet „Vilde Petters“ trodsige overmod, men endnu mere de lange, stille sygedage og den kjærlige Annas indflydelse, som havde bragt hans sjæl til at hænge sig fast ved det evige haabs anker.

Fra ham spredte sig siden en livlig aandelig vættelse paa det lille fisterleie. Havde kameraterne engang reddet hans liv, saa blev han nu til gjengæld et middel til at redde mere end en af dem fra aandeligt fribrud.

Den fattige enkes gave i templets kiste.

(Med billede.)

Hvangelisten Markus fortæller: „Og der Jesus havde sat sig ligeoverfor templets kiste, saa han, hvorledes folket lagde penge i kisten. Og mange rige lagde meget deri, og en fattig enke kom og lagde to skjærve deri, som er en hvid. Og han kaldte sine disciple til sig og sagde til dem: Sandelig siger jeg eder, at den fattige enke har lagt mere deri end alle de, som lagde i kisten; thi de lagde alle deri af det, de havde til overslod; men denne lagde af sin fattigdom alt det, hun havde, sin ganste eiendom.“ (Mar. 12, 41—44.)

Kobjelden.

Af Christoph Schmid.

I.

En bondegut gjætede fjør ude i en skov. Alle var de forsynede med hjelber; men den peneste ko havde den peneste hjelbe.

Da kom en fremmed mand vandrende henne i skoven. „Det var da en prægtig hjelbe,“ sagde han. „Nei, hvor meget har I givet for den?“

„To kroner,“ svarede gutten.

„Ikke mere!“ udbød den fremmede, „jeg skal paa stedet give dig fire kroner for den.“

Gutten gav manden hjelben og puttede fornøjet de fire kroner i lommen.

Men da koen ikke mere havde nogen hjelbe, hørte gutten i den tætte skov ikke længere, hvor den var. Den fjerne sig fra de andre fjør, og neppe var dette skeet, før den fremmede mand, som havde ligget skjult og blot ventet herpaa, greb den ved hornene og i al stilhed listede sig væk med den.

Nu indfaa gutten først, hvorledes han var bleven narret.

II.

Med forgrædte øine kom han hjem og fortalte, hvad der var hændt. „Hvem skulde have tænkt slikt,“ sagde han, „at tyven be-

talte mig saa godt for hjelben blot for at faa fat i koen!“

Men faderen sagde: „Sigesom den fremmede har bedraget dig, vil syndelysten bedrage os alle. Den bringer os først en liden vinding, men tilsidst stort tab. Lader man den faa blot en finger, saa griber den snart hele haanden.“

III.

Og moderen sagde: „Men, kjære gutten min, har du ikke tænkt over, at det nok har sin gode grund, at man har den stik at have hjelber paa fjørene?“

„Na“, sagde sønnen, „men pengene forblændede mig ganske. Jeg tænkte kun: Det er en let maade at tjene to kroner paa. Hjelben er blot en unødvendig pryddelse; koen giver os ikke mere melk, fordi om den har en hjelbe paa sig. Først da dyret var borte, kom jeg til at tænke over, hvad nytte hjelben havde!“

„Ja, saaledes gaar det tankeløse mennesker“, sagde moderen, „de anser mangen gammel stik for unyttig, men af skade bliver man klog og indser, at saadanne stikke har sin gode grund.“

Oplæsning paa billedgaaden i nr. 24.

Taalmodighed kræver ei ringe selv-
ørvindelse.

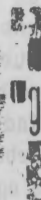
Billedgaade.

B

N

hest god
leve nei du
og op

P.